

Не пориваюся в герої...

Номан Челебіджіхан

Переклад О. Гончаренка

Не пориваюся в герої,
не прагну слави й нагород,
та я поклявся гарту зброї
життя віддати за народ.
Минула радісна весна.
Сади землі моєї плачуть –
шепочуть рідні імена.
Настала осінь світу наче.
Зліта згорьована душа,
в молитві межі крони голі –
душа неначе поспіша,
якось позбавитися болю...
Того, хто гаслу вняв "азат!",
що означає горде "вільний!",
на жаль, так часто в яв назад
з Жури не відпускають війни...
Що ж, мабуть, кануть у віки
мої могила і дорога.
Та тільки вірним завдяки
і настає день перемоги!
Шлях від колиски до погосту
навіть не хочеш – то пройдеш...
Тому свою молитву шосту
я шепочу й за себе теж.
Коли стечу в сумну остуду,
заплаче Рід, а не юрба.
Рано чи пізно, так і буде!
Бо подвиг – воїна судьба.
Тож гордим бути маю право.
Вітчизні слава! І героям слава!